

Titlul original al acestei cărți este: *The Wicked Nix* de Lena Coakley.

Text Copyright © 2018 Lena Coakley

All rights reserved

Illustrations copyright © 2018 Jaime Zollars

Book design by Alissa Nasser

Copyright © Storia Books, 2019, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Coakley, Lena

Nix cel afurisit / Lena Coakley ; il. de Jaime Zollars ; trad. din engleză de Dragoș Tudor. - București : Storia Books, 2019

ISBN 978-606-94622-8-7

I. Zollars, Jaime (il.)

II. Tudor, Dragoș (trad.)

821.111

EDITOR: Adriana Muraru

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

CORECTOR: Cristina Munteanu

COPERTĂ: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

LENA COAKLEY

NIX CEL AFURISIT

Traducere din engleză de Dragoș Tudor

Ilustrații de Jaime Zollars

1

ESTE CINEVA ÎN PĂDURE.

Cioc.

Cioc. Cioc.

Nu e sunetul pe care îl face o ramură când se lovește de alta. Nu e sunetul făcut de o ciocănitore. E sunetul făcut de cineva care nu are ce să caute aici.

Mă cațăr în stejarul cel bătrân, până când pot să văd peste vârfurile copaci-

lor. Mă uit într-o direcție, până hăt, spre Bunicul Munte. Apoi mă uit în cealaltă direcție, până hăt, spre satul în care locuiesc oamenii. Nu pare nimic în ne-regulă. Sub mine, pădurea se leagănă în bătaia vântului. Drumul șerpuiește prin ea precum o cicatrice.

Mă uit în sus și în jos. Urăsc gândul că un om ar merge pe el, dar acest lucru este permis atât timp cât nu se oprește. Nu. Nu este nimeni.

Cioc.

Cioc. Cioc.

Acolo! Lângă cabana abandonată. Îl văd. Un omuleț de mărimea unei furnici. Nu este pe drum, acolo unde îi este permis. Se află chiar în pădure.

Este un om în pădurea noastră.

Nu o iau pe drum. Acesta este pentru ei și, în plus, traseul meu este mai scurt. O iau la fugă pe poteca cerbului, sărind desculț peste rădăcini și bolovani. Mierlele albastre țipă și vin în zbor spre mine, ca să-și apere cuibul, dar trec de copacul lor într-o clipită.

Mă opresc brusc, cât pe ce să cad. O pânză de păianjen se întinde în calea mea - roua de pe ea strălucește în razele soarelui. O ocolesc cu grijă, ca nu cumva să stric munca drăguță a păianjenului, și o iau din nou la goană.

Mai domolesc pasul când mă apropiu de cabană. Ciocănitul s-a oprit. Nu văd pe nimeni, dar știu că este acolo. Îi simt mirosul sau cel puțin așa cred. Asemenea tuturor oamenilor, și el miroase a săpun și face baie și mănâncă doar cu furculița. Groaznic.

Ușa e larg deschisă, iar o vacă bălaie și bătrână stă în petecul acela de curte, păscând buruieni.

În fața cabanei este un fel de copac ale cărui frunze par să tremure când suflă vântul. Se numește copacul foșnitor. Mă cocoț în el și mă ascund printre crengi. Chiar și așa, cu brațul îndoit, tot sunt cel mai bun cățărător din toată pădurea.

Iese un om. Un bărbat-om. Este înăltuț, bătrâniț și cheluț.

Observ că are niște cuie mari într-o mână și un ciocan în cealaltă. Mă fac mic de teamă. Un cui m-ar arde. Orice e făcut din metal m-ar arde.

Bărbatul-om se urcă pe o scară și bate cuiele în acoperiș: *cioc, cioc, cioc*. Repară casa. Crede că poate să trăiască aici. În pădurea noastră.

— Obrăznicie! strig eu. Această pădure aparține zânelor. Nu poți rămâne.

Bărbatul-om este atât de surprins, încât aproape cade de pe scară.

— Cine e acolo? întreabă el, uitându-se prin copaci. Arată-te!

Râd cât de răutăcios pot.

— Nu îți dorești asta. Cineva ca tine ar urla și ar lua-o la fugă dacă mi-ar vedea chipul, iar părul i s-ar face pe vecie ca spuma laptelui, pentru că eu sunt Nix cel afurisit, cea mai odioasă făptură dintre toate zânele.

— O, a spus el.

— Să pleci îndată!

— Dar...

Bărbatul-om coboară de pe scară și mijeste privirea spre copacul foșnitor.

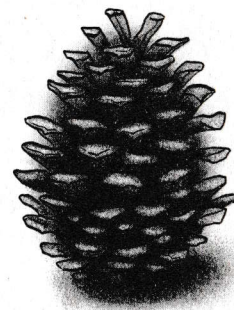
— Dar aici este casa mea, știi?!

Asta mă înfurie. Cobor vocea, ca să semene cu un mormăit de urs.

— Te avertizez. Dacă nu pleci, voi face o vrajă ca în grădina ta să nu mai rodească nimic în afară de măracini. Voi face o vrajă și coșul tău va scoate mereu fum. Îți voi transforma apa din fântână în scuipat de sconcs și... pipi de broască. Voi face astfel încât vaca ta să aibă aripi și să zboare pe Lună!

Văd că se teme. Sunt sigur că e gata să-și ceară scuze. Sunt sigur că e gata să plece și să nu se mai întoarcă niciodată. Sunt chiar surprins când zice:

— Fă tot ce poți mai rău, Nix, afuristule, cea mai odioasă făptură dintre toate zânele. Cabana asta e a mea, așa că nu voi pleca niciodată!

2

PETREC ÎNTREAGA NOAPTE aruncând pietre și bețe și conuri de brad în acoperișul bărbatului-om, dar el rămâne pur și simplu înăuntru.

Adevărul este că nu știi să fac o vrajă ca în grădina lui să nu mai rodească nimic în afară de mărăcini. Nu știi să fac o vrajă coșului de fum sau apei din fântână. Și, în mod sigur, nu pot să pun aripi unei vaci.

Mă întreb: *Oare de ce a trebuit să plece Regina cea Bună și să mă lase pe mine responsabil cu pădurea? Atât de multe dintre zânele ei au mai multă putere decât mine.*

Morocănos ca un bursuc, mă întorc la culcușul meu din stejarul cel bătrân. De fel, culcușul meu este foarte confortabil – este construit din pături și sfori și alte lucruri pe care le-am luat din sat, când nu era nimeni atent –, dar azi mă foiesc pe toate părțile în hamacul meu dintre ramuri.

Când adorm în sfârșit, visez Țara de Vară. Acolo se află acum toate zânele – toate cu excepția mea. Acolo timpul curge lent și e dulce ca mierea și nimeni nu suferă de frig sau de foame. În vis văd Țara de Vară chiar dinaintea mea. Toți prietenii mei magici îmi fac cu mâna – Sprinten și Iute și

Aripă și Săgeată. Eu alerg și tot alerg, dar nu par să ajung la ei.

Când mă trezesc, soarele este deja sus pe cer. Am dormit toată dimineața. Deasupra mea, printre frunzele verzi, deslușesc un chip. Se mișcă și foșnește în adierea vântului.

— O, Domnule Verde, zic eu. Am dat de necaz.

Nu știu exact cine este Domnul Verde, dar, de fiecare dată când am nevoie de el, apare lângă mine – uneori pe suprafața învolburată a râului, alteori în razele soarelui care ajung pe potecile din pădure. Îmi dă sfaturi bune.

— Care-i necazul?

Vocea lui e șoptită, precum freământul frunzelor.

— Stomacul. Îl simt ca atunci când am mâncat pietre.

— Hm. Atunci ți-e foame.